

Arrest

nr. 101 667 van 25 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 maart 2013.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 78 754 van 3 april 2012 omdat zijn beweerde verblijf in Afghanistan tot 1998, en daarmee zijn asielrelaas, ongeloofwaardig zijn.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr.

214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De Raad stelde bij arrest nr. 78 754 van 3 april 2012 de ongeloofwaardigheid vast van verzoeksters asielrelaas. In zijn tweede asielaanvraag brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan. Hij beperkt zich ertoe te volharden in het ongeloofwaardige relaas van zijn eerste aanvraag, dat hij alsnog poogt te staven via het voorleggen van enkele bijkomende documenten, zijnde identiteits- en nationaliteitsdocumenten die verzoeker in Brussel heeft doen aanmaken door de Afghaanse ambassade. Te dezen vermag het voorleggen van documenten niet de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas te herstellen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Een lezing van 's Raads arrest nr. 78 754 van 3 april 2012 maakt duidelijk dat van geloofwaardige verklaringen geen sprake is.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar het recente arrest Singh e.a. tegen België van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, dat hij ter staving bij zijn verzoekschrift voegt. Verzoeker stelt dienaangaande dat de commissaris-generaal geen enkele onderzoeksmaatregel genomen heeft teneinde de echtheid c.q. de authenticiteit van de identiteitsdocumenten van verzoeker te verifiëren. De Raad merkt te dezen op dat het betreffende arrest niet zonder meer kan worden betrokken op voorliggende zaak, gezien in casu de commissaris-generaal de door verzoeker neergelegde documenten daadwerkelijk heeft onderzocht. Gedurende dat onderzoek trof de commissaris-generaal diverse intrinsieke inconsistenties vast op de documenten, waardoor hij tot de conclusie kwam dat daaraan geen enkele objectieve bewijswaarde kan worden toegekend voor wat betreft verzoekers verblijf in Afghanistan. De commissaris-generaal baseerde zich voor deze conclusie op een correcte feitenvinding die steun vindt in het administratief dossier. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het minimaliseren van deze vaststellingen doch slaagt er in zijn verzoekschrift niet in deze te ontkrachten met objectieve argumenten die steun vinden in het administratief dossier. Zo beperkt verzoeker zich tot het aanreiken van een ongefundeerde post-factumverklaringen voor slechts één van de verschillende inconsistenties die de commissaris-generaal op de documenten aantrof (de discrepantie in leeftijd op het identiteitsdocument enerzijds en op het paspoort en het nationaliteitsattest anderzijds), en geeft hij geen verklaring voor de andere inconsistenties (zoals het verschil in geboorteplaats). De bij het verzoekschrift gevoegde identiteitsdocumenten tenslotte betreffen fotokopieën van stukken die reeds eerder bij de commissaris-generaal werden neergelegd, wat niet dienstig is.

Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van die aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 78754 van 3 april 2012 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen. De tweede asielaanvraag bevat verder geen nieuwe elementen die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade die zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormeld arrest.

Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te

worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 25 februari 2013 opgenomen grond, stelt verzoekende partij dat zij volhardt in het verzoekschrift. Daar verzoekende partij ter terechtzitting van 19 april 2013 slechts stelt te volharden, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 25 februari 2013 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt aangezien zij niet aannemelijk maakt waar zij vandaan komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier,

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS